

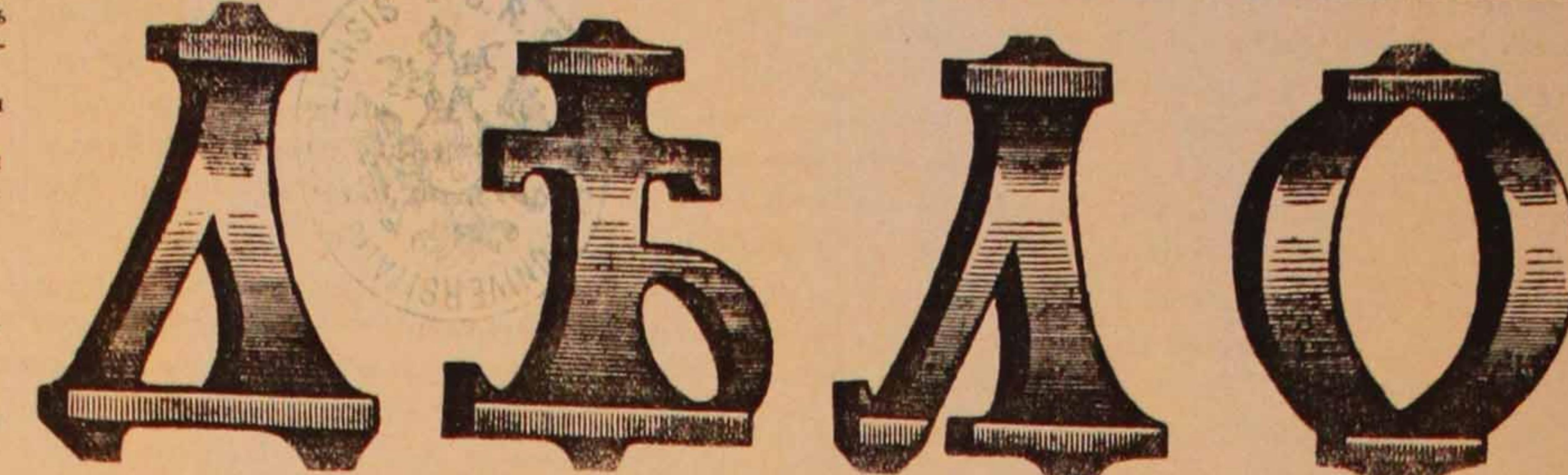
Виходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кажды рускихъ святъ) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
бібліотека наїзномъ, повѣстей выходить по 2 почат. ар-
кушъ кожного 16-го и поїздного для кожного мѣсяця.
Редакція, адміністрація и експедиція підъ Ч. 44 улица
Галицка.
Всі листы, посылки и рекламиція належать перевозити
підъ адресомъ: редакція и адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул.
Галицка.
Рукописи не вітаються толькъ на попереднє засторож-
жання.
Поодиноку число стоять 12 кр. а. в.
Оголошенія приймаються по цінѣ 6 кр. а. в. бѣдъ одному
артикулу печатной.

Рекламиція неопечатаній вольни бѣдъ порта.
Предплату належить пересилати франко (наилучше
поставити переказомъ) до: Адміністрації часописа "Дѣло"
ч. Галицка, Ч. 44 я.

VII. Читателівъ въ Россіи просямо ма-
ти на уважъ, що въ вимовѣ *l=j*, *b=i*, *u=i* (въ
серединѣ и на концѣ слівъ) = *y*, *u* (на початку
слівъ и по самогласныхъ) = *i*, *b* (на початку
слівъ) = *v*.

Послѣдній виборъ.

И зновъ приходиться намъ записати въ
діятописи борбы о народній права побѣду гру-
бони силы! Мы стоимо передъ фактъмъ довер-
шенихъ доповірюючихъ выборовъ въ округахъ
Богородчаны и Долина, а результатъ ихъ, якій
принесли телеграмы, выкликае на устахъ той
гордій іронічний усмѣхъ, котримъ закованый
въ жалѣзій пута велить отповѣдае на паругу
окружаючихъ его вороговъ. "Смѣйся! смѣйся
жутій враже!" — та не дуже, отзывається сло-
вами великого нашого поета народный геній
изъ окликъ триумфальныи нашихъ сусѣдовъ —
братьевъ. — Но хочь и якъ прикро мусѣли
вразити каждого телеграмы, звѣщаючи упадокъ
нашихъ народныхъ кандидатовъ, хочь и якъ
сумпій на першій поглядъ результатъ послѣд-
ньої борбы выборочи, то на дѣлѣ замѣтній
особливож въ округѣ выборчомъ Богород-
чаны-Солотвина зворотъ до лучшаго. Анали-
зующіе близше акцію выборчу въ округѣ бого-
родчансько-солотвінському, и порѣвновуючи ста-
тистику голосовъ, отданыхъ днія 4 л. вересня,
съ отповѣдными данными за першого выбору,
нужно передовсѣмъ сконстатувати, що шансы
рускаго народнаго кандидата значно подне-
слися, бо коли при першомъ выборѣ староста
Лукасевичъ мавъ о 39 голосовъ більше бѣдъ
рускаго кандидата, то въ послѣдній случаю
переважило побѣду въ користь п. старости
лишь 9 голосовъ. Зъ 72 голосовъ, отданыхъ
на него при першомъ выборѣ, бітalo 13, коли
рускому кандидатови, що першимъ разомъ по-
лучивъ лишь 33 голосы, прибуло новихъ 17.
Цифри си говорять найлучше, а аритметичне
ихъ вітношеніе, котре кождый мусить признати
результату користнѣмъ, дає намъ поруку, що при
енергії и невсыпущій працѣ нашихъ патріотовъ
наша побѣда буде совершина. До того заклю-
ченія маємъ всяке право, коли обективно при-
глянемося полю борбы. Противникъ нашого се-
линина-кандидата, урядовый староста-кандидатъ
зможивъ мандатъ посолскій лишь для ока и
коли першимъ разомъ впливъ польского комите-
ту выборчого може заступленій бувъ біль-

Предплата на "Дѣло" для Австрії:		Для Россіи
на цілий рокъ	12 зр.	на цілий рокъ . . . . .
на п'ять року	6 зр.	на п'ять року . . . . .
на четверть року	3 зр.	на четверть року . . . . .
съ дол. "Бібліотеки":	отъ дол.	Бібліотеки:
на цілий рокъ	16 зр.	на цілий рокъ . . . . .
на п'ять року	8 зр.	на п'ять року . . . . .
на четверть року	4 зр.	на четверть року . . . . .
на сьмь додатокъ:	на сьмь	на сьмь
на цілий рокъ	5 зр.	на цілий рокъ . . . . .
на п'ять року	250 зр.	на п'ять року . . . . .
на четверть року	125 зр.	на четверть року . . . . .
съ дол. "Бібліотеки":	на сьмь додатокъ:	на сьмь
на цілий рокъ	19 зр.	на цілий рокъ . . . . .

Для Западнаго, окрім Розії:		15 зр.
на цілий рокъ	15 зр.	на цілий рокъ . . . . .
на п'ять року	750 зр.	на п'ять року . . . . .
на четверть року	375 зр.	на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .

на п'ять року . . . . .

на четверть року . . . . .

на сьмь додатокъ:

на цілий рокъ . . . . .</

а просвѣщеніе въ загалѣ обойме всю Галичину.
Только для поненія факту о дмисіоно-
ванныхъ помочникахъ школъ народныхъ.

Отверте письмо

до дотычныхъ высокихъ автономичныхъ властей
краевыхъ и высокихъ ц. к. властей краевыхъ и
державныхъ.

Подпісаний членами Рады повѣтової турчанської въ группы меншихъ посѣлостей, вибраний до той же ради р. 1880, але не дѣйству-
ючій до нынѣ, знаходится въ дуже невыносномъ положеню, а то по той простой причинѣ, що уставу, обовязуючу въ Галичинѣ о репрезен-
таціи и ординаціи вибирательной повѣтової, санкціоновану нашимъ найяєнѣйшимъ Монар-
хомъ въ Вѣдни дня 12 серпня 1866, въ на-
шомъ турчанськомъ повѣтѣ зовсѣмъ запознано.
Тое совершение запознанье выше реченой у-
ставы въ турчанськомъ повѣтѣ есть подвойне
и власне длятого впроваджує насъ всѣхъ въ
невымовне удивленье.

И такъ §. 14 згаданои уставы о репрезентациі повѣтовой каже: „Рада повѣтова выбиraется на три лѣта, вынявши случай, предвидженый въ §. 53“ — а той §. 53каже такъ: „Намѣстникъ може розвязати раду повѣтову. Радѣ служить рекурсъ до властивого министерства. Рекурсъ сей не має силы повздержительной. Найдальше до тѣсть недѣль по розвязанию рады мусить бути розписаний новый выборъ. Намѣстництво въ порозумѣнїю съ выдѣломъ краевымъ предпріиме средства, потрѣбній для тымчасового залагодженя справъ, ажъ до установленя новои рады повѣтовои.“ Помимо тыхъ двохъ параграфовъ, котрій ясно и на всякий евентуальности подаютъ директиву, урядуе въ турчаньскому повѣтѣ рада пов., выбрана еще р. 1874, безъ перервы до нынѣ — отже не три роки, якъ устава приказує, але девять лѣтъ. Высоке ц. к. намѣстництво розписало було правда въ своїмъ часѣ выборы до рады повѣтовои турчаньской, разъ р. 1877, а другій разъ р. 1880 и выборы на дѣлѣ переведено — но якъ выбрану раду повѣтову р. 1877 не допущено до урядованя, такъ и выбрану р. 1880 не допускаютъ до нынѣ до чинности. Вжежъ то ясно якъ на долони, що тымъ способомъ устава совершенно запознається. Но якъ выше сказано, тос игнорованье реченой уставы есть подвойне. § 7 реченой уставы о репрезентациі повѣтовой каже: „Рада повѣтова состоить зъ 26 членовъ“. §. 15 тойже уставы каже: „На мѣсце члена рады, уступающого передъ упливомъ періоду вибирательного, выбранный буде беъ отволоки до рады на дальшій часъ сего періоду новый членъ зъ групы, до котрои уступаючій належавъ“. §. 16 то же уставы въ другой половинѣ каже: „Постоянно уступающого члена выдѣлу заступитъ рада при первомъ зображеню новымъ выборомъ на дальшій часъ періоду вибирательного. Презеса або его

ставивъ двохъ малолѣтныхъ сыновъ Данила и Василька, которыми опѣкувався угорскій король Андрей II дуже щиро. Коли онъ однажды впроваджувавъ ихъ безъуспѣшно колька разовъ противъ зворохобленыхъ бояръ, а въ конди переконався, что они не удержатся на престолѣ, заключивъ въ Спѣжи съ польскимъ княземъ Лешкомъ угоду и осадивъ на галицкомъ престолѣ своего сына Коломана, подруживши его съ Саломею, дочкою Лешка. Саломея мала тогды 6, а Коломанъ 7 лѣтъ. Коронація отбулася на розкавъ папы Инокентія III въ богородичній церквѣ въ Галичи 1215 або 1216 року. Але вже 1220 р. прогнали ихъ Мстиславъ Новгородскій и Данило. Король Андрей II однакожъ и Беля IV (брать Коломана) не зреклися правъ до галицкого княжества; бть часу до часу вводять они молодшого брата Белѣ Андрея, ажъ сей въ конди підчаст облоги Галича въ 1235 р. умирає. Єго тѣло бтосано до Угорщины. Два роки познѣйше вводить Данило Доминикандвъ и Франциска новъ до Галича. 1237 заставмо его въ Пресбургу на дворѣ Белѣ IV, где онъ знакомите съ послами Фридрика II зъ Гогенштауфвъ съ епископомъ Филипомъ зъ Зальцбурга, Генрикомъ Бруно и Оттономъ зъ Петау. Таки укрѣпляє Данило чимъ разъ бѣльше тую звязь що лучила его державу съ заходомъ, — во всѣмъ въ души свои матери, якоись западної княгинї, котрої роду не можна теперъ до кладно въказати.

Онъ бажав королевской короны. Се зводить его съ славнымъ доминиканомъ Иваномъ

ваступника постоянно уступающего повинна вступити рада найдальше до 30 днівъ новымъ выборомъ на дальшій часъ періоду выбирательного*. Єсли тіи наведені параграфы згаданої уставы застосуємъ до ради повѣтової турчанської, выбраної р. 1874 и урядуючої до нынѣ, то мусить кождый признати, що на дѣлѣ право нема оть колькохъ лѣтъ правної автономичної репрезентаціи повѣтової въ турчанському повѣтѣ. Вже въ шематизму краевого за рокъ 1883 можна видѣти, що въ радѣ повѣтової турчанської, выбраної еще р. 1874, вакуе въ більшихъ посѣлостей; 4 мѣстця, а въ меншихъ посѣлостей 4, и тіи не суть обезджени. Тіи мѣстця не завакували тогды, якъ той шематизмъ укладано — только тіи мѣстця суть необсаджени оть колькохъ лѣтъ. Но въ реченомъ шематизмѣ блудно есть наведене число 8 бракуючихъ членовъ; есть ихъ більше, бо 12. Хочь майже половина членовъ ради повторю, выбраної еще 1874 року, вымерла, або въ повѣту вивандрувала, то на ихъ мѣстце нѣкто нѣколи жадныхъ выборовъ не розписувавъ и розумѣвся нѣкто нѣкого не выбиравъ,

що зовсѣмъ супротивляється наведеному §. 15. Но не конецъ на тѣмъ. Заступникъ презеса выбранои рады повѣтовои р. 1874, умеръ р. 1880, а его мѣстце такожъ опорожнене до нынѣ, що супротивляється выразно §. 16 реченой уставы. Но идѣмъ еще дальше. §. 32 тои уставы выразно каже: „Документы, выданий именемъ репрезентациіи повѣтовои, мають бути подписаній черезъ преаеса або его заступника и черезъ двохъ членовъ выдѣлу повѣтового“. Помимо ясного жаданя сего параграфу выходять документы отъ рады повѣтовои турчаньскои подписаній якимсь Брысевичомъ, который нѣчимъ не есть — нѣ презесомъ, нѣ его заступникомъ — отже тѣ документы не мають жадного значеня. Въ загалѣ нема жадной правної дѣяльности рады повѣтовои въ турчаньекомъ повѣтѣ, а зъ наведеного наглядно слѣдує, що устава выше наведена относительно рады повѣтовои въ Турцѣ есть подвойно и оригинально игнорована. Додаємо до сего, що податокъ автономичный повѣтовый стягається точно щорочно въ жителївъ нашого повѣта, а если рада повѣтова подвойно неправна, то и стяганье податку подвойно несправедливе. Що въ повѣтѣ найменшого ладу нема, то розумѣбесь само про себе. — о тѣмъ всѣ знаютъ.

Подписаній, выбраний до рады повѣтової турчаньской р. 1880, взяли отъ своихъ выборцѣвъ на себѣ обовязокъ ихъ интересы въ по- вѣтѣ заступати; но щожъ, — ихъ до нынѣ не припущено до дѣйствія въ той радѣ. Под- писаній робили, що могли, щобы були въ станѣ обовязкови на нихъ вложеному отповѣсти, но годѣ, все дарма. На нашихъ 20 представлень нѣкто до нынѣ и одnymъ словцемъ не отпо- вѣвъ. Якъ подписаній, такъ и ихъ выборцѣ прійшли вже теперь до того певного переко- нання, що для нихъ вынятково право не суще- ствує. Дальше протестувати противъ незакон-

Пляно Карпино, канцлеромъ Оттокара II, Брунномъ въ Гольштину и Альбрехтомъ, архіепископомъ прускимъ, который першій подав гадку пôднесеня Литвы и Галича до королевства. 1254 р. пôславъ ему папа Инокентій IV корону, котрои бнъ такъ давно вже и горячо бажавъ; коронація отбулася въ Дрогичинѣ на руско-мазовецкой границі: бувъ то чать найбóльшии славы и блеску руского княжества. По смерти княжои родины наступивъ Юрій Тройденовичъ, котрого где-котрый въ новѣйшихъ историко-въ идентификуютъ съ Юріемъ II, по слѣднимъ съ родины Романовичъвъ. Онъ бувъ своякомъ Казимира Вел., короля польского. Русины строили его во Львовѣ, а се м'єст забравъ 1340 Казимиръ Вел. пôдъ свою власть. Такъ прилучено галицке княжество першій разъ до Польшѣ.

Але вже коли галицке княжество стало королевствомъ, не бувъ Галичъ однѣсенькимъ, лишь престольнымъ городомъ; 1241 Татары разбили Галичъ, а такъ пропало и его значение. По 1241 споминается ще разъ только 1250 р. выражено о Галичи, именно о церквиъ бого诞дичной; потому ще при случайности два члана три разы, а въ концы 1262. Между 1250 а 1255 повсталъ городъ Львовъ, а Левъ, сынъ короля Данила перенѣсъ сюда столицу. Самъ король Данило пересиджувавъ найрадше въ Холмѣ.

(Конец буде.)

ности до нѣчего не придастъся; о сѣмъ мы
досвѣдомъ поучены. Але о одну рѣчь сѣмъ
отверто П. Т. дотычнѣ высокѣ власти проси-
ти — и доти будемъ публично наше прошенье
заявляти, доки не будемъ мати отповѣдного
вдоволенія. Наше прошенье есть слѣдующе: До-
ходить и въ вакутокъ нашои краины зъ рѣ-
жныхъ сторбнъ нашего краю сумнѣ вѣсти о
рѣжнородныхъ дефравдаціяхъ, починеныхъ ин-
ституціями автономичными. Тѣ сумнѣ вѣсти
занепокоили и нашихъ выборцѣвъ-селянъ, жи-
телѣвъ турчаньскаго повѣта. Пытаются они
насть подписаныхъ дуже часто — чи вѣдомо
намъ въ якомъ ладѣ суть интересы грошевѣ
рады повѣтовой турчаньской? Мы подписаны
не знаемъ, що на тое отповѣсти. Особливо ди-
вус тутъ всѣхъ, що въ радѣ повѣтовой и въ
всѣхъ громадахъ турчаньскаго повѣта госпо-
даруясь бевъ найменшои контролѣ. На донѣрѣ
того всего разсѣваются дивогляднѣ вѣсти, ме-
жи иншими, що акты дотычно веденія справѣ
грошевыхъ въ радѣ повѣтовой турчаньской
погинули; або що выпожичуясь фаворитамъ
грошѣ безпрѣцентово.

Подписані самі не припускають нѣчого злого — но але и не суть въ силѣ нѣкому дати незбитї доводы о фалшивости тыхъ слуховъ относно спропавшемъ або злой господарки грешемъ публичнымъ.

Мы подписані просимо, кого слѣдує, присланье вправного ликвидатора, щобы той же перевѣвъ шконтръ господарки трошевои въ турчаньской радѣ повѣтовой, почавши отъ бѣ существованія ажъ до нынѣ. Намъ здався, шо турчанска рада повѣтова не чула и не знає чо о якомъ шконтрѣ.

Щоби П. Т. дотичні високій владі були
наглядно переконані о нашихъ щирыхъ замѣ-
рахъ, то готовий есьмо оффровати на въдаткъ
ликвидаторскій зъ бѣдного нашого удержанія
яко хлѣборобовъ 24 зр. а. в., але под-
тymъ условіемъ, щоби подписанымъ вольни-
цами въ межи себе вибрati двохъ мужей да-
върія, котryмъ бы право прислужало свѣ-
ками бути, якъ тая ликвідація переведена буде.

Григорій Чайковський	Корнилій Яворський
Щастний Салямонъ	Василій Фидыкъ
Стефанъ Тырикъ	Игнатъ Павлюхъ
Іванъ Нестеръ	Семенъ Рѣзакъ
Михайло Бигаръ	Стефанъ Васьовтъ
Щастный Кречковскій	Яковъ Гайгель.

ДОШИСИ

Зъ Тернополя

(△) Факты непошанования русскихъ свя
судовыми влястями въ Перемышли, про кот
подано вѣсть въ послѣднѣмъ числѣ „Дѣл
лучаются и въ нашей подольской столици,
характеристичнѣйши они тымъ, що п. К., в
зидентъ тутейшаго суду, есть самъ въ ро

ложити розправу до пополудня, розсказавши
возвынхъ и поліціянтівъ, щобы тымчасомъ
за свѣдкомъ глядѣли. По великихъ трудахъ
удалося въ конци мѣйскому поліціянтови въ
товаѣ народа збравшогося коло церкви У-
спенської на храмъ, отшукати Івана Лыс-
чанського, котрого спроваджено до суду. —
Свѣдокъ — жidъ Ляйбъ Лайфръ, котрый
въ слѣдствѣ вбивавъ на некористь обжало-
ваного, зачавъ при розправѣ выпиратися дав-
нѣїшихъ своихъ вѣзнань и толкування, що у-
ступъ его вѣзнань, где би уживъ слова „бїл“
належить розумѣти такъ, будьтобы обжало-
ваний: „бул“ = бувъ лишь на мѣстці аферы, а
не бивъ. Конфронтациія его съ другимъ наоч-
нимъ свѣдкомъ, выказала неправду вѣзнань
зложеныхъ при розправѣ, а наслѣдкомъ того
засудинъ его судъ за криву присягу на 2 мѣ-
сяцѣ вязницѣ. Справа Корнблюма закінчилася
засудженiemъ его на 3 мѣсяцѣ вязницѣ. —
Що до правнополітичної сторони вимѣру
справедливості въ тернопольскомъ судѣ, не
можна промовчати, що визначуванье терміновъ
до розправи для рускихъ сторонъ въ рускій
свята практикується у насъ не отъ нынѣ, а ту
пригадаємо лишь одень фактъ лутившійся
тутъ передъ двома роками. Розправа визначе-
на збетала въ одній карній справѣ на саmъ
евѣтлый вівторокъ, а позаякъ гдеякій свѣдки
мешкали о колъканайцять миль отъ Терно-
поля, бо коло Мѣлъницѣ, где не має комуникації
черезъ желѣзну дорогу, то мусѣли йти на
термінъ до суду на саmъ Великденъ. Чи по-
добне трактуванье свята рускихъ въ окрузѣ
виключно рускомъ много причинитея до под-
несеня поваги судовництва, най на се отпо-
вѣсть властила власть — намъ здаєся, що не
богато.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія.

(Ческа школа на Фаворите въ Въдни), за котрою своего часу вотушався такъ енергично въ нисшо-австрійскомъ соймѣ проф. Масенъ, все ще не вѣйша въ житѣ и отрѣчае на кождомъ кроцѣ найбѣльши трудности. Якъ доноситъ „Politik“ — выдала рада школьнa резолюцію, що рѣкъ школьнý маe зачинатися не 1, але ажъ 15 вересня. Не знати, що споводувало таке розпоряджене и якъ оно умотивоване, Чехи однакожъ, що маютъ зъ сеi школы користати, не безъ раціи пôдносять, що подобна мѣра есть способна значене eи въ поровнаню съ другими понижити. — Проf. Масенъ отповѣвъ недавно ческимъ дамамъ, котрѣ выслали ему були за оборону ческой школы здре-су, а либерально-нѣмецка праса, репродукуючи его письмо, не щадила злобныхъ примѣтокъ. Но мимо всѣхъ напастей нѣмецкихъ шовинистовъ есть проf. Масенъ загально поважалый и маe бути для своихъ заслугъ на поля науки покликаный до палаты кановъ.

(Межи Австрією а Румунією) навязані цереговоры въ справѣ дунайской. Якъ довѣдуся вѣденський кореспондентъ „Münchener Allg. Zeit.“ не думає Австрія зовсѣмъ зречися права голосу въ мѣшаной комисії, бо фактъ, що австрійско-угорска монархія має на Дунаю найбольшою окоюю оправдуючій си претенсії до більшого впливу, позаякъ еи ходить не толькъ о интересъ загальнѣ европейскій, але и о власный, и такъ якъ Англія нѣщо не обходилобы, яка держава есть країнѣ прибережнымъ на каналѣ Сuezkомъ, и она не дѣлабы собѣ выдерти гарантій свободної, па всіомъ правѣ опертон плавбы морскої, такъ сама не обходить и Австрію, кто поселився по березі Дунаю.

(Намѣстникъ Дальматіи, бар. Іовановичъ бувъ недавно на авдіенціи у цѣсаря, а онोлько конферировавъ съ гр. Таффе. Гдеякій газеты довосять, что прійшло межи бар. Івановичъ з гр. Таффе до порозумѣнія и что президентъ министровъ рѣшився задержати генерала Івановича на дольше на отановиши намѣстника въ Дальматіи.

(Въденський *Fremdenblatt*) подає підъ загаломъ Centralisirung des Staatseisenbahnbetriebes цѣкави даний що до проектированої організації зарадостъ державныхъ желеzныхъ дорогъ. Пoслѣ пiформацiй той газеты мiнiстерство торговлi поробилъ вже всякий приготовленя, щобы галицка трансверзальна желеzница, на котрой мае на слѣдующiй рокъ бути открытий рухъ, буда одностайно зъорганизована, а се мае отатися такимъ способомъ що на взорець дирекцiи руху державныхъ желеzницъ существуючої въ Вѣдни, буде зъорганизована така сама дирекцiя во Львовѣ. На шефа нової дирекцiи призначений директоръ руху желеzницѣ Луцковской, Альбрехта и Наданѣстровской, совѣтникъ Тихлеръ. Онъ буде пoдлагатъ безпосередно мiнiстерству торговлi, а о сiправахъ тарифовихъ и политицѣ желеzничной буде рѣшатъ державна желеzнична рада, котра буде складатися зъ членовъ теперѣшиоп рады желеzно-дорожкої и делегатовъ комнать торговельныхъ во Львовѣ, Krakovѣ, Чернiвцяхъ, Olomuцу, Bernѣ и Оави, и делегатовъ іменованихъ рбльничими корпорацiями зъ Галичини, Моравiи и Шлезiи.

(Румунський мiнiстеръ справъ загранiчнихъ Галичини) подає вѣдомостi по землю черезъ Вѣденiй

от-¹ Братіяно) переъздивъ на дніхъ черезъ

до Гастайнъ, где теперь пробувае кн. Бисмаркъ въ чаѣ своего короткого пребыванія въ Вѣдни зложивъ визиту гр. Кальнокому. До подорожи тои привязываютъ политичне значеніе и уважаютъ спершнмъ крокомъ Румунії на дороѣ до австрійско-нѣмецкого союза.

(Дополнение)
онъ якъ звѣстно удався, чтобы выеднati отъ ко-
ропы заменованье правительственного комиссаря
для Хорватіи въ цѣли переведеня ухвалъ послѣ-
дной министеріальноп конференціи, мала отнести
ожаданый успѣхъ. Поста конференцій отбутыхъ
министръ справъ заграничныхъ гр. Каль-
юкимъ представивъ Гисса цѣсареви на комиссаря,
начального коменданта Хорватіи генер. Рамберга.
Цѣсарь прінявъ предложеніе и Рамбергъ отъ-
хавъ вже до Загреба. Якъ доносятъ вѣденській
газеты, мае небавомъ бути оголошено въ Хор-
ватіи отаъ вынятковый, а въ часъ засистованя
конституціи не буде — якъ само собою розумѣ-
єся — скликаний хорватскій соймъ. Першимъ
дѣломъ ген. Рамберга буде поприбиванье поздой-
маныхъ Хорватами таблиць. Яку поставу займе-
на супротивъ репресіи хорватскій народъ, не можна
на разъ оцѣнити, заключающи однакожъ по енер-
гичныхъ протестахъ выбитнѣйшихъ его предста-
вительвъ, можна сподѣватися въ короткому часѣ
дуже сумныхъ случаѣвъ...

Посля вѣстей зъ

рас царска пары задорогъи
такъ що поворогъ до Россіи наступить доперва
около конца сего мѣсяца. По поворотѣ, якъ ка-
жуть, мають настуپити въ найвысшихъ адми-
нistrативныхъ кружкахъ значній змѣны, гдекотрій
навѣтъ принципіальнай натуры. Прошу не вѣри-
ти — каже одинъ достойникъ, маючій у царя
велике довѣріе — що Толстой и Деляновъ то по-
следніе слова царскій. Може бути, що съ тими
zmѣнами есть въ звязи поворотъ графа Лорисъ-
Меликова, который теперь перебуває на Кавказѣ,
а котрого сподѣваются въ Петербурзѣ съ концемъ
серпня стар. ст. — Ревидуючій сенаторъ Мана-
севичъ повертає вже зъ ревизії по Лифляндіи и
Курляндії. — Въ цѣли оживлення торговельныхъ
отношень съ Болгаріею и Румуніею зъорганизо-
вано правильну пароходну плавбу межи россій-
скими и наддунайскими портами.

Нѣмеччина. Въ справѣ именованія Снегоня
епископомъ вроцлавскимъ кажуть прусскій либе-
ральный журналы, что есть интересомъ державы
отдѣлити австрійскую часть отъ згаданов діецезіи,
такъ само, якъ въ интересѣ державы буlobы та-

такъ само, якъ въ интересъ державы буде та
ко жъ отдатьти пруску часть дієцезіи празкои и
олемуцкои. „Nordd. Allg. Ztg.“ полемизуючи съ
„Journal des Débats“ каже, что Нѣмеччина высту-
пає противъ Франціи отъ часу посьдной войны
только мирно и прихильно. Она буде такъ и даль-
ше поступати, якъ довго лишь Франція буде дер-
жатись законной дороги. Нѣмеччина жадає лишь,
щобы франкфуртскій миръ бувъ завсѣгды респе-
ктований. Посльдній непорозумѣння обоихъ сторонъ
имають лишь въ тѣмъ свою причину, что показа-
лася охота зъ одной стороны уважати франкфурт-
скую угоду только провизоричною. Чи Франція
сама думає змѣнити теперѣшне правне положе-
ніе, чи при помочи якихъ союзниковъ, то для
Нѣмеччини есть зовсѣмъ обоятны. Нѣмеччина
не уступитъ отъ своего права до посьдного чоло-
вѣка. Франція ажъ надто добре знае, до чого мо-
же си довести примиуванье до народного рѣвою
въ тѣмъ напрямку, въ котрому такъ право якъ и
здравый розоудокъ стаютъ еи въ дорої. — Въ
суботу 1 вересня збстала замкнена надзвычайна
сесія нѣмецкого парляменту. Мимо такъ короткого
часу — всего було лишь пять засѣдань — зала-
дивъ парляментъ угоду торговельну съ Испанію,
межнародну конвенцію въ справѣ рыболовства
на побивочномъ мори, признавъ державѣ индемни-
зацію на введеніе въ житье вензаньской угольи и

зацию на введенье въ житье испанской угоды и
примкнуть до вѣдомости правительственный мемо-
риалъ, относячійся до продовжения стану малои
осады въ мѣстѣ Линску и окрестности. Соціали-
стичніи послы въ парламентѣ застерегли собѣ на
познѣшѣ отцовѣсти на правительственный мемо-
риалъ, относячійся до стану малои осады и вдо-
волялисѧ лишь отчитаньемъ своего заявленія. По
соль Фольмаръ, заявивъ на послѣднѣмъ засѣданію
въ имени соціалистовъ, что они не будуть голо-
сували за трактатомъ испанскимъ, бо съ познѣй-
шимъ республиканскимъ правительствомъ будуть
могли заключити лѣпшу угоду. — Нѣмецкое пра-
вительство заборонило Полякамъ святкувати юви-
леї Собѣскаго; ученикамъ не вольно брати жа-
лови участи, а на сценѣ не вольно давати жа-

Франция. Спôръ мѣжъ орлеанистами а ле-
гатинистами разпочався на добре. Повъренникъ
князя Орлеану, оголошує въ „Soleil“ межи ини-
циативъ, що безъ „волѣ народа“ не може бути жа-
лая управа заведена“. На тое запытує зновъ
„Univers“, що властиво треба розумѣти пôдъ
„волею народа“. Повъренникъ князя не дає на се
простони отповѣди, але звертає на манифестъ „на-
родної лиги“, котрий правительство казало по-
зривати и даже такъ: - Жаль только, что тѣ, що

воды непокоять лишь одного Касаняка, который въ отзвѣ Орлеанистовъ до народа видѣтъ не-безпеченьство для имперіалистовъ и для того на-пиравъ на кн. Наполеона, щобы онъ отверто вы-ступивъ до народа. — Багато официрѣвъ просило о позволеніе поѣхати до Фрасдорфу на похоронъ гр. Шамбора и не дѣтали ще жадної отповѣди. Тѣ що мусятъ отбувати маневры, не дѣстанутъ разумѣсся позволенія други же будутъ невно могли выѣхати, але не вольно буде имъ выступати въ войсковыхъ унiformахъ. — Зъ угоды Франціи съ Анамомъ, яку теперь французскій журналы оголо-шуютъ, показуєся, що цѣсарь Анаму называється Гієпъ-Гоа, а не Фу-Дакъ якъ давнѣйше газеты доносили. Угодою тою Французы зыскали, що два порты будутъ для нихъ отвореній и въ двохъ провинціяхъ будутъ мали своихъ резидентовъ и свои войска. Республика бере на себе весь зарядъ мытовый и платить за тое цѣсареви листу ци-вильну въ высотѣ 2 міліоновъ франківъ. Хочь французске министерство не повѣдомило ще Хины о угодѣ съ Анамомъ, то получило вже однакожъ вѣсть, що Хины не признаютъ Анамови права заключати самостойно яку угоду и для того не признаютъ угоды Анаму, заключенои съ Францію. — „Бюро Райтера“ доносить, що 15000 хиньского войска перейшло коло Монгкай черезъ границю и машерує въ напрямку до Гайдцунга; Фран-цузы взмѣцили тутъ свою залогу. Мисіонеры, що перебувають въ околицяхъ, черезъ котрій идуть Хинцѣ, утѣкають. Коло Вампоа хотятъ Хинцѣ сконцентруватися и заложити тамъ форты.

Феніяне розвинули въ Америцѣ сильну пропаганду и повторили въ рожныхъ мѣстцахъ кружки, котрій феніянську пропаганду дальше ширять и высылаютъ своихъ членовъ до Англіи. Въ послѣднихъ четырнайцать дніахъ прибуло вже дуже богато такихъ заговорщиківъ до Англіи и тутъ сподѣваются ще болѣе новыхъ. Пропаганда має розпочатись по зборахъ въ Лідсъ на велику скалю. — Зъ Дублина доносять, что въ якихось добрахъ коло Нюроcъ въ Ирляндіи хотѣли Феніяне строити 40 роботниківъ, что помогали ирляндскимъ панамъ въ часій жнивъ. Двохъ роботниковъ вже померло, а 36 есть небезпечно хорыхъ. — 29 мин. м. отбувоя въ Дублинъ митингъ ирляндской народной лиги, на котрой предсѣдателемъ бувъ Парнель. Засѣданье розпочавъ Парнель бесѣдою, въ котрой піднѣсъ значеніе змагань своєї партії на поолѣдній сесії парляментарній и оказалъ, что больша часть членовъ парляментарныхъ есть за тымъ, чтобы Ирляндія конче получила автономію и что теперъ не ходятъ вже опытанье, чи Ирляндіи дати автономію, лишь о тое, въ якой мѣрѣ скоче ирляндскій народъ автономію пріймти.

Болгарія. „Pol. Corresp.“ доносить, що 20 серпня зайшла въ Болгаріи значна змѣна. Либерали и консерваторы погодилися зъ собою, а згаданого дня розношено въ Софії по цѣлому мѣстѣ друковану угоду мѣжъ обома сторонництвами. Князь Александръ мавъ навѣть запросити до себе представителѣвъ обохъ сторонництвъ и дякувавъ имъ за ихъ дуже отповѣдне поступленье. При сѣй способности сказавъ князь такожъ, що онъ дуже есть за выробленьемъ нової уставы, котра бы мала характеръ правдивої згоды мѣжъ сувереномъ а народомъ. Тирновска устава — сказавъ князь — есть односторонна, бо выроблена для суверена, котрого ще не було, а опосля ей ему накинули. Якъ зачувати, угода ся не довго потревала, бо консерваторы не хотѣли на познѣше жданье либераловъ, допустити до компромисового министерства генераловъ Соболева и Каульбарса. — „Петерб. Вѣдом.“ доносять, що миссія генер. Соболева и Каульбарса незадовго скончиться. По скликаню великого народного збору має утворитися народне министерство зъ сполученыхъ сторонництвъ; только министерство вѣйни останеться въ россійскихъ рукахъ. — До Софії прїхавъ россійскій посолъ Гонинъ и заразъ

Сербія. Передвиборча агитація въ Сербії въ повномъ розгарѣ. Всѣ сторонництва розвинули надзвичайну агитацію, особливо же радикали. Слѣдній не мають однакожъ надѣї побѣды а то для того, что въ послѣдніхъ часахъ настала мѣжъ ними самыми велика незгода а потому такожъ и тому, что гдекотрій зъ нихъ хотѣли порозумѣтися съ Ростичомъ, а навѣть зробити съ нимъ якійсь компромисъ. Съ всего теперѣшнаго руху здається, что кабинетъ Пирочанца выйде найлѣпше и его становиско ще болѣше укрѣпится. — Розмова,

яку недавно мавъ кореспондентъ „N. fr. Pr.“ съ Гарашаниномъ, министромъ внутрѣшнихъ дѣлъ, доказуе, что дотеперѣшній кабинетъ хоче и дальше позбстati при той самой политицѣ. Министеръ высказавши, что Сербія входитъ въ чимъ разътѣснѣйши отnошения съ Австріею, каже такъ дальше: „Для чогожь малибысьмо отсуватися отъ Австріи? Чи для того, що се не подобаєя славянофиламъ въ Россії и поза Россіею? Чи можуть Серби сподѣватися зъ той стороны больше? Чи могутъ сподѣватися зъ отти добробыту и цивилизації? Пôдъ сими двома взглядами стоямо нынѣ выше якъ суспольность россійска“. Въ такимъ духу велася цѣла бесѣда, котрои сеноъ моральний такій, що нынѣшина прихильна политика

есоры мають имъ объяснити цѣль торжества:
Побѣду Христіанства надъ Магометанствомъ
освобожденье австрійской столицѣ отъ Тур-
цкаго. Учителямъ сельскимъ не вѣльно держати
злаковъ промовъ, а ученикамъ збранено брати
часть въ юбилейномъ обходѣ Поляковъ. Зъ поме-
сяци Русиновъ участвуе въ тѣмъ обходѣ одинъ
Гушалевичъ, котрый на завѣзванье поль-
ского юбилейного комитету, написавъ въ той цѣ-
ли навѣтъ и якусь похвальну поему.

— Колька слівъ о справозданю п. Вонсовича. Недало тому помѣстили мы въ „Новинкахъ“ колька лівъ о справозданю мѣлкого хемика п. Вонсовича що до результатовъ ревизіи напитковъ и інностей въ львовскихъ реставраціяхъ и т. п. Бокаляхъ. Справозданье п. Вонсовича рознесли вже майже всї тутешній часописи, але только ко куріозумъ — яко новинку. Реального результу тако справозданье не мало и мати не могло, то зъ той причины, бо не обвѣщено повныхъ менъ реставраторовъ, пекарѣвъ и т. п., у которыхъ ревизія отбулася. Що власти укарали фальшивниковъ — то певно; але щожь выграли на бѣмъ консументы, и тѣ реставраторы, котрій чесно ведуть свои дѣла? Нѣчого. — Публика,учаюча до реставрацій добрыхъ и лихихъ, съ трепетомъ теперь уживае того, що єи тамъ подаютъ, и не знає, чи той або сей реставраторъ піддає напитки, чи нѣ. Черезъ таку недокладність правоздання тревожится консументовъ и впадає въ підозрѣніе найчестнійшій хозяинъ. Фальшивникъ, заплативши кару, о котрой знає только еферентъ и що може колькохъ людей, обовязанихъ до Amtsgeheimpniss, — дурить дальше людей и за два вечери бгобѣ собѣ изъ ново заплаче-

и за два вчера отобъ союз их ново заплате
у кару, бо знае, що наколи нынѣ була у него
ревизія, то завтра и позавтра еи не буде. — Въ
раяхъ, где позаводили т. зв. „комисіи здоровли“,
мѣжъ іншими такожъ въ Швайцаріи, дѣся
накше. Комисія здоровля, въ складѣ котрої вхо-
дить хемикъ, яко стаїй урядникъ, потомъ на-
глядачъ мяса и другихъ живноостей, має право
аждои хвилѣ робити ревизіи въ льокаляхъ и на
площадяхъ, где поживлѣннє и напитки продаются.
льбъ, примѣромъ, наколи не держитъ приписа-
ніи ваги, конфискуєся и отдаєся до дому убогихъ.
олоко пробують ще передъ входомъ до мѣста,
бо гденебудь на улиця. Пôдроблене або занадто
рзпущене водою вyllивається таки на мѣсци. Вино
прислане фирмю, котрої ретельность ще не до-
казана, не може адресатъ скорше зъ жөлѣзницѣ
яти, поки не справдить складъ его призначений
того урядникъ комисіи здоровля. Окажеся при-
ревизії, що вино фалшоване и мѣститъ въ собѣ
ости шкодливї здоровлю, вyllивають его публи-
чино въ ровъ або рѣку. То само дѣся съ напит-

ами фалшивыми, знайдеными въ пивници. Знай-
ся гденебудь въ шинцѣ трихина, что особливо
лучається въ шинкахъ зъ Америки спроваджував-
ыхъ — цѣлый транспортъ закопуютъ въ землю
т. д. Тыхъ ревизій, нищенъ, конфискатъ и на-
гаданъ каръ, котрѣ буваютъ часомъ досыть зна-
йи, фалшивники не таکъ даже страхаются, якъ
убличного оповѣщенія ихъ именъ и
ирмъ побоچъ резултату ревизій и
зложенныхъ каръ. Оповѣщенія тѣ буваютъ
ждого разу по доконаной ревизіи и консументы
же пильно за ними слѣдятъ. Такимъ способомъ
стигається тыхъ резултатовъ, якихъ ревизіями
ягнутъ належить: консументы знаютъ, съ кимъ
ло, — честнымъ хозяинамъ тымъ способомъ по-
лагається, а нечестній мусятъ упадати або поправи-
ся. Где якъ где, а у насъ здалабыся така
рога контролля. Имени злого человѣка не по-
еба таити, а етикета тутъ зовсѣмъ не на мѣ-
и. П. Вонсовичъ бувбы публицѣ дуже тымъ
ислужився, наколибы оголосивъ справозданье зъ
репровадженыхъ нимъ ревизій въ повысше сказа-
мъ змыслъ. Надѣємося, що на слѣдуючій разъ
правоздання п. В. будуть такъ оповѣщени, щобы
дѣлѣ мали хоть яку таку реальну вартостъ
щобы часописи перепечатовали ихъ не яко
ріваки, а по рахунку за ділъ той реальну вартостъ.

Въ Вербянахъ, яворовскаго повѣта, отбулися
пуршой недѣль закладины „Читальнѣ“. Читаль-
нѣ открыто при участіи яворовскаго хору и спѣ-
ки такъ зъептузіязмовали окрестныхъ гостей-
лянъ, що тѣ заявили охоту, завести и у себѣ
ма читальню, котра за помочею яворовскихъ
ѣваковъ въ короткомъ часѣ повстале. За зало-
нѣ читальнѣ въ Вербянахъ належитъ по при-
шихъ подякувати господареви Михайлови Ка-
тякови, который поиѣсь богато труду и коштovъ
се дѣло.

— Открытие читальни въ Цвѣтовой отбулося дня 16
8) сорния с. р. дуже торжественно. Съ восхо-
мъ сонца повитано той день многократными вы-
стрѣлами зъ моздѣрбовъ. Около 9 год. розпочалася
борна служба божа, въ котрой брало участъ 5
ищениковъ. По службѣ удалися оо. духовній и
родъ на площе, де вже день напередъ здѣлано
иготованія. Ту отбулася дальша програма. Всту-
рѣчъ выголосивъ одинъ зъ тутейшихъ академи-
въ, а народъ принялъ еи оплесками. Опосля
спѣвавъ хоръ подъ проводомъ Олександра Шар-
вскаго уч. 7 г. к.: „Щастъ намъ Боже“; по
ѣвъ отчитавъ той же самъ академикъ статуты
пояснивъ ихъ, якъ слѣдовало. Дальше отсып-
въ хоръ при выстрѣлахъ зъ колькохъ моздѣрбовъ
засѣялъ вѣхъ икона изводный. Потомъ

принято съ такимъ одушевленьемъ и оплесками, що мусѣли ще бѣлье разовъ его повторять. Красно дуже декламовавъ молодый школьнікъ Василь Иваницкій и мусѣль такожь декламацію повторяти. На законченіе отспѣвали хоръ: „Многая лѣта“ Е. В. Цѣсареви, Вл. Зѣбраню, основателямъ Читальнѣ и пр. Такожь наші сусѣды жиды були дуже рады открытию Читальнѣ. Майже отъ побночи опустили свои перины и бѣгали зъ одного конца села въ другій, щобы не спустити зъ ока нѣ одного кроку нашихъ селянъ. А коли на площинѣ розночалась программа, цѣла ихъ ма-са уформувалася въ сусѣднѣмъ городѣ, съ отки и придивлювалася всemu. Робили мы приготовання до того свѣтлого празника, но не заспали и наші „współowuwatele mojzeszowego wuznania“. День напередъ устроили у себе толоку и ту попоили своихъ пріятелѣвъ такъ, що всѣ на площинѣ спали спомъ блаженнымъ. Они гадали себѣ, що тымъ попсують намъ свято. Але где тамъ! Порядный господарь тамъ не пойшовъ, а свои люде збѣглися, тай що хотѣли, то и осягнули. Жиды рѣжными способами стараются народъ оттягнути отъ читальнѣ. Одинъ каже: „дурный хлопе не подписуйся, бо буде панщина“. Другій каже: „они то все роблятъ безправно, а якъ о тѣмъ довѣдаются, то васъ всѣхъ позамыкаютъ“ и сей заходитъ вѣру. Однакъ намъ то не въ головѣ. Жаль намъ только, що ту на Подолью воюоды народъ жидовъ або якому поспаць скорше повѣрить, якъ свому человѣкови. Але дастъ Богъ, Подолье выратує зъ того. За нашимъ проводомъ, якъ чуємо, має завязатись читальня въ сусѣднихъ Трыбуховцяхъ, а може ще и де иногдѣ. Мы выдвигнемся зъ бѣди! Только ти жиды то нещастье. Они попыхаютъ нашъ народъ своими искарютскими подмовами въ щоразъ бѣльшу пропасть.

— Выборъ жидовско-польского кандидата
сла зъ Долины отбувся, якъ выборы всѣхъ про-
чихъ такихъ кандидатовъ зовсѣмъ правильно. Кого
не можна было пѣдкупiti, тому выдерто легити-
маційну карту, сли бувъ на столько неосторо-
жнымъ, що показавъ еи жидамъ. А чiєго впливу
боялися, того бито и усиловано всадити до аре-
шту, якъ то случилося Тиницкому, куцеви зъ
Калуша. Петро Каило зъ Перегиньска дoставъ
отъ жидовъ 150 зр. за свой и своихъ товаришвъ
голосъ — те заприсягне; а такихъ, якъ Василь
Дикунъ, которому факторъ напыхавъ десятку за
голосъ, а не могучи подмовити, выдеръ ему
картку, такихъ много. Поляки могутъ похвали-
тися, що и звѣстного „народолюбця“ о. Вариводу
притягнули на свою сторону. Не завидуемъ про-
тивникамъ нѣ побѣды, нѣ посла.

ный выгадавъ сю приповѣдку, характеризующу всякий моральный и неморальный граду. А прійшла намъ она на гадку прочитавши сензацийну новинку въ Dziennik-у польскомъ, що выборъ Д-ра Иосцицкого уневажено, нѣбы то тому, що на него мали голосъ дати два небощики; а выборъ о. Сѣчиньского также обалено для того, що онъ въ день выбору не мавъ права бути выбраннымъ.... Сердечный нашъ другъ Dziennik дався очевидно кимсь вывести въ поле; бо не входячи въ то, що по дорученю посольскихъ мандатовъ выбраннымъ кандидатамъ, только одинъ соймъ має право справдjuвати выборы и для того уневаженіе сего або того выбору не могло поза соймомъ наступити правно — зайдла ще и та помылка, що Dzienniko-ви подали зовсѣмъ не тыхъ, котрихъ выборъ истинно уневажнити належить. И такъ вмѣсто „Искрицкій“ повинно стояти О. нышкевичъ, на котрого справдѣ дали голосъ въ Рогатынѣ два небощики. Въ мѣсто „Сѣчиньской“ треба чигати князь Володиславъ Сапѣга. Сѣчиньскій бо не только, що давно доживъ приписаного уставою вѣку, щобы выбиральнымъ бути — онъ має не 30, а вже 33 лѣтъ, але яко священикъ въ службѣ має право бути выбраннымъ, а князь Сапѣга, якъ общѣ звѣстно не доживъ ще приписаного вѣку и не може уважатися за правно выбраного посла. Такъ мы думаемъ Dziennik-у!...

(ш) Громада Коржова въ повѣтѣ подграецкому задумала закуپити отъ банку рустикального 220 морговъ поля, млынъ, корчму и фольварокъ, належачий до Коржовы, давнѣйше власнѣсть панѣ М. Обминской, а теперъ злецитованій на рѣчь банку рустикального за цѣну 23.000 зр. Громада дала вже банкови рустикальному 5000 завдатку; решту має заплатити съ кінцемъ сего року; 7—8000 складає громада теперъ мѣжъ собою, а недостающую суму хоче пожинити въ якомъ банку.

суму хоче пожичити въ якомъ банку.
— Що се таке? „Одесскій Вѣсти.“ доносить, що въ недѣлю дня 15-го серпня случився въ мѣстѣ Стрижѣвцѣ, подольской губерніи фактъ, що неоказанно компромитує россійской власти. Той недѣлѣ бувъ ярмарокъ и многого селянъ и селянокъ зъ окрестности прійшло за купицю и продажею до мѣста. Коли наразъ являються на торзъ урядники (то, що австрійскій жандармы. — Прим. Ред.), нападають женщинъ, отрѣзують имъ коралъ, що мали на шияхъ и затащивши ихъ въ станову квартиру, вынлачують кождой $\frac{1}{3}$ часть вартости сконфискованихъ коралльвъ заявляючи, що ктось тамъ не любить „малороссійскихъ прикрає“ и заказує строго носити український памиста и коралъ. То само дѣялося и по іншихъ мѣстахъ. Побачимо, якъ отнесеся до сего факту россійске правительство, божъ неможливо, щобы оно такимъ

— Многій амнестії послідовали по причинѣ хрестинъ архікнягинѣ. Ходить вѣсть, що амнестію новано і всѣхъ засудженихъ въ процесѣ Ольги

и вано и зола, засудивших в процессе Ольги Грабаревой.

— 2 —

НОВИНКИ.

съ орудио до фуртина рускии духовни семинарии, побачивъ я, що панъ гавемайстер тои семинарии заповине мельдункову карту въ языцъ польскому и по знакомству съ нимъ, роблю ченму увагу: „чому не заповине по руски?“ — А якъ менъ не хочеть?... а що кому до того? отповѣть сторожъ духовной рускии семинарии... П.

— Нема ивница жидовскимъ разрухамъ на Угорщинѣ. Погромы поводяють то ту, то тамъ и правительство есть въ великомъ клопотѣ. Оно разомъ ласе войско въ забунтованіи комітаты, але же войску не такъ легко приходится не допустити любить до погромовъ, або да вынайти виновныхъ. Угры нарадились такъ, що нѣкотои жителіи ового мѣста не уряджують у себе погрому, а кличуть на те людій зъ окрестныхъ сель. Бувало и такъ, що ледво войско на ложный алармъ отдалася зъ мѣста, розничалися погромы. Рожніца межи россійскими погромами а угorskими есть та, що въ Россїи пишено майно жидовъ, а въ Угорщинѣ грабить. Зъ Шеменцѣ доносять, що селяне зъ поблизукихъ селъ напали на мѣсто и поубивали жидамъ всѣ окна. Старостъ удаляє вправдѣ арештовати кѣлькохъ погромцѣвъ, однакъ сторожа огніва — котру даремно взынавъ до погромовъ погромцѣвъ — змушила его випустити арештованихъ. Въ Пятицерквахъ, въ Дебрецинѣ, а навѣтъ въ Еденбургу бояться такожь загроженыхъ жидамъ вибуховъ погрому. Въ Телекешѣ недалеко Еденбурга ограблено жидовъ до сорочини. Погромцѣ убили 100 освѣць и вицѣвѣли все вино зъ бочокъ на улицу. Въ Нирѣльзгѣ повтаряються що дні екодеси. Чути, що и въ Кезмарку прїшло до разруховъ. Тымчасомъ доносять „Ungarische Post“ зъ Сигетвару, що тамъ збѣгли великий здвигъ народу, кинувся на жидовскіи склени и дома и понищивъ, або ограбивъ все, що ему въ руки попало. Въ Ужгородѣ прїшло такожь до бойки. До мадярской часописи „Nemzet“ пишуть, що въ Таполцѣ, где зловлено жида зъ оружіемъ въ руцѣ, булобы прїшло до великого погрому, якби не притомість и вимова капелляна, который на столько уговоривъ погромцѣвъ, що не прїшло до проливу крові. Погромамъ товаришать въ многихъ мѣстечвостяхъ пожары. Въ Кетзе, въ сомодьскому комітатѣ зобралио селяне и пытали свого депутатованого Стефана Миклоша, чи вже справдѣ прїшла година обрахунку съ жидами. Мѣсто Карадѣ выглядяє небезпечно, тамъ отбуваються тайни наради и знимася присяга зъ участниковъ погрому. Въ Цегледѣ и Міявѣ вибухи такожь разрухи. Угорске правительство заходить въ голову, що зробити и не знає іншого выходу, якъ Hatalom, т. е. наглы судъ и войско..., намъ однакъ видится, що проливъ крові не вилчить той супольновъ хороби, а толькъ ослабить организмъ угorskoi держави.

— Пожаръ въ Вѣдни, на такъ званий Rossauer Lände, знищивъ вѣт тамъ нагромаджений, великанськіи склади дерева, магазини и тартаки. Огонь, здається, не підложен. Повстави би зъ неосторожності роботниківъ въ понедѣлокъ зъ полуночи, а шалена бура метала нимъ такъ, що всѣ пожарніи стражи Вѣдни и передмѣсть, съ пими 600 вояківъ и тысячи людей не могли опанувати отшареніи пожоги. Около 11 години въ ночі доходивъ огонь до дунайского канала. Сотні тисячъ людей придавливались съ берега величавимъ огніямъ горамъ, коли наразъ обертає вѣтеръ и бѣє имъ полойно, дымомъ и чадомъ въ очи и грозить, що голимъ небомъ повторити сцену зъ пожару Рингтеатру. Стиск, зойкъ и крикъ... неописана тревога. Огніями хмарами дуло улицами и грозило ихъ занести ажъ на Леопольдштадтъ. Чудо и диво, що нѣкто зъ людей не згинувъ въ тѣмъ пеклѣ. Наді раномъ утихла бура и пустився дощикъ благодатный. Онъ помогъ згасити море поломінніи и коли оконо 6-ої години прибувъ цѣсарь и архієпископъ Альбрехтъ, згасла пожога, лише толькъ гдекуди тліли кути уголя.

■ Іванъ Тургеневъ умеръ въ Буживаль коло Парижа дні 4-го вересня. Далеко отъ Россїи, котру такъ широ любивъ, упокоївся по довгій хоробѣ той геніальній и наїномізтичній зъ погибларовъ россійскіихъ. Неоціненій его твори переведеній на всѣ цивілізований языки и позыкали ему свѣту славу. Зъ повѣстей его вѣт туга славянской души и ясніи права, гора не разъ правда всего того, що би бачивъ и надъ чимъ болѣє вѣтчини своїй и для того майже въ кождой зъ его повѣстей плаче и стоне одна струна его пророцтви, чистої души. Его симпатична личість, его глубоке поняття и отчуванье людокого горя и людскога характеру зъєднала ему обожаючу любовъ чувствительныхъ и благородныхъ женшинъ и по-важало всего образованого мужеского свѣта. Россійскіе мѣсто Орель гордиться тымъ, що би тамъ живъ и умеръ. Тургеневъ уродився 9-го листопада 1818 р., кончиивъ про те 65 роківъ, коли его постигла смерть. Онъ учився въ Москвѣ и въ Петербурзѣ, а ополося поїхавъ до Берлина. Тамъ слухувавъ Гегеля, студіювало исторію и зносило съ нѣмецкими літератами и завязавъ съ многими зъ нихъ сердечай взаємини, котрій переняли его духомъ нѣмецкое етику и всесвѣтніе культурніе змаганнія. Въ роцѣ 1843 повернувъ би въ Петербургъ и працюювъ якійсь часъ при министерствѣ внутренніхъ дѣлъ. Однакъ его огніна душа не була сотворена до ходженя въ ярмъ и би покинувъ службу. Царь Николай I приказавъ ему удалитися зъ держави за статію, що би написавъ о вольнодумції, поетичнімъ повѣстю и сатирику, Гоголю. Познаніе помиловано его; однакъ би не довго від的缘авъ на родинѣ и виїхавъ зновъ зъ Россїи.

Зъ того часу проживавъ поетъ то въ Баденѣ-Баденѣ, то въ виллѣ своєї пріятельки, славної колись співачки Viardot-Garcia, коло Парижа. Першимъ его творомъ була „Параща“. Поема ся звернула на него въ Россїи увагу и бѣть того часу, т. е. бѣть 25-го р. свого житя, почавъ би зъ терпистою дорогою поети-патріота. Его повѣсті: „Записки охотника“, „Огній і дѣти“, „Весній води“ и іншій зелектризовали, хоти и якъ россійскій — весь цивілізований свѣтъ. Гдекотр зъ его повѣстей переведеній такожь и на нашъ языцъ, мѣжъ іншими и его „Поезії въ прозѣ“, котрій було подало „Дѣло“. Тургеневъ западавъ часто дуже тіжко на дыхавицю, а послѣдніми часами боялися его пріятелі, що не збожево-літь; умеръ би однакъ притомно попрошавши сердечно зъ пріятелями, що солодили ему послѣдній, тіжкий хвиль славного, а терпистого житя.

— Учитель сельський, старший вѣкомъ, маючий добру квалификацію и уміючий докладно співъ церковний, просить о мѣбле. Близшу вѣдомостъ подає Степанъ Паславський зъ Коригникъ, поча Краснічинъ.

— Учитель сельський, знаючий докладно ритуаль гр. к. и нотний свѣтъ, просить о посаду. Близшу вѣдомостъ подає К. Н. Устяновичъ, ред. Зеркала.

Вѣсти впархіальни.

Зъ АЕпархії Львівской.

Каноничну інституцію получиль Антоній Билинкевичъ на капеллянію Куропатники, дек. тисменецкого.

До испыту конкурсового призначає конспіторія термінъ на дні 2 жовтня для письменного, а день 3 жовтня 1883 для устного испыту.

Веденій въ сотрудниц. о. Аполинарій Калужницкій на пар. Даашаву, дек. стрыйского.

Митр. консисторія вставляє до Президії Намѣстн. о. каноничне согласіе для о. Михаила Борискевича на парохію Зарваницю, дек. теребовельского.

Завѣдательство ех currendo надано: парохію Плаучи по пок. Петру Бобовицаку о. Емілю Билинському зъ Таврова и еще одному священикови зъ сусѣдніхъ парохій до помочи; капеллянію Фраги, на прошене Ви. о. кр. Фацієвича, повѣрено о. Фацієвичу, завѣдателью въ Дулибахъ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

■ Неонія зъ Шараневичевъ Левиція, жена ц. к. адюніта судового, сестра Дра И. Шараневича, проф. універзитету, упокоїлася по довшобѣ, тіжкій slabости дні нынѣшнього. Похорони отбудуться въ Суботу 8 вересня въ Дрогобичи. Вѣчна еї намягъ.

НАУКА, ШИТКА И ЛІТЕРАТУРА.

— „Практичне лѣченіе найважнішихъ хоробъ у звѣрятъ домовыхъ.“ Подъ тою надписею вишила книжка передрукована зъ „Господара и Проішленника“ въ цѣнѣ 25 кр. Сей многоцінній подручникъ уложивъ п. Корнило Кузькимъ на подставѣ своихъ власныхъ досвѣдѣвъ (поданымъ въ книжцѣ способомъ лѣчить би зъ добрымъ успѣхомъ худобу бѣть 3 лѣтъ) и на подставѣ найлучшихъ нѣмецкихъ подручниківъ. Приступний викладъ, и не тіжкій практичній спосібъ лѣченія, якого ся книжка научає, захвалюють еї достаточно, а низька цѣна (25 кр.) ворожить її якъ найшвидшій отбыть.

Телеграмы „Дѣла“.

(Задля споднення помѣщаемо донерва въ сѣмь чи-слѣ. (Прим. Ред.)

Приїхавши въ интересѣ до Долини, по-ліція мене напастує, жиды мене бютъ, по-ліція до того тягне до арешту. Бѣлець мене не оборониць.

Теницкій, купець зъ Калуша.

Курсъ львівській зъ дні 4. л. вересня 1883.

	платить	жадають
	австр. валютою	
1. Акції за штуку.	р. кр.	р. кр.
Железн. Кар. Людв. по 200 р.	294 25	298 —
„ львів.-чери.-ле по 200 р.	165 50	168 50
Банку гіп. галиц. по 200 р.	288 —	293 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ар.	98 90	99 90
“ ” по 4% ар.	89 50	90 50
“ ” по 5% ар. період.	98 90	99 90
Банку гіп. галиц. 6% ар.	101 85	102 85
Листы дзв. гал. рулет. банку по 6%	101 —	102 50
3. Листы довжнїй за 100 р.		
Общ. роль. крд. Завод. для Гал. и Буков. 6% лосов. въ 15 лѣтъ	— — —	— — —
4. Обліги за 100 р.		
Індемізації галиц. 5% м. к.	98 40	99 40
Обліги комуналній Гал. банку рулетик. 6%	95 —	98 —
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	101 25	102 50
5. Ліссы мѣста Кракова	18 —	20 —
Станіславова	22 —	24 —
6. Монеты.		
Дукатъ голландеркій	5 56	5 67
Цѣарскій	5 58	5 68
Національдор	9 45	9 55
Польській	9 75	9 85
Рубель россійскій срѣбрій	1 54	1 64
“ напоровий	1 16 —	1 18 —
100 марокъ нѣмецкихъ	58 20	58 —
Серебро	— — —	— — —

Подяка.

Неумолима судьба забрала менъ наглою смертєю, на дні 29 л. серпня с. р. дорогу жінку, матеръ дѣтей моихъ, Александру зъ Хоты-

нецкіхъ Цѣнановску. Сумний обрядъ похоронъ бѣть 31 серпня при участі сїдуючихъ священиківъ: Вір. оо. Лукашевича зъ Вышатичъ, Гладміловича зъ Хирова, Веч. оо. Бѣрецкого зъ Журавицѣ, Матюка зъ Лашкю, Дмоховскаго зъ Аксамічъ, Козенка зъ Мацьковичъ, Леонтовича зъ Ребетова, мѣсцевыхъ і перемискихъ священиківъ: Вір. о. Яблоновскаго. Дра Людкевича, Веч. оо. Кобрина, Кутеріба, Підляшевскаго, Волинського и лат. пароха зъ Уйковичъ Веч. о. Дорнавальда. Надгробну процу выголосивъ о. Підляшевскій і вразивши своею глубоко почутою промовою всѣхъ притомныхъ і словами вѣръ и надії оросивъ албільє серце сиротъ. „Спасибъ!“ ему за те и сердечне „спасибъ!“ всѣмъ отцямъ духовнимъ, звеличивши той сумний обрядъ. Ми хъ съ відчюстю споминати будемъ, якъ вспомінемо широ и відчюно імя пана Людвіка Дица, директора музичного товариства и его жертвовлюю жену, що бѣть першою хвилью недуги до самого скону покійницѣ єї любовою

обходила і підчають похоронють нашої осиротїлї родинї порадою и трудомъ станову въ пригоді.

Перемышль дні 3-го вересня 1883.

Кипріянъ Цѣлановскій, мужъ покійницї, — сідѣтъ, — дѣти и — Іванъ Хотинецький зъ Буковини, братъ покійницї.

(Надіслане.)

(За рубр. Над. Ред. не бере на себе отвѣтальністї)

Въ отвѣтѣ на статію умѣщенну въ рубрицѣ

„Надіслане“ ч. 88 „Дѣла“ зъ дні 4 (16) Серпня 1883 упрашаю на підставѣ §. 19 установи право-

часописи спростовання, що я не є авторомъ

статія „Prawdziwy fakt“ умѣщенню въ „Газетѣ Народовѣ“ ч. 170 зъ дні 28 липня 1883, якъ

тверджу О. В. Головацкій.

Кавсько дні 30 серпня 1883.

Г. Коломиць,